L'amarg record de la primera visita al Santiago Bernabéu

El Girona tornarà diumenge a trepitjar l'estadi del Reial Madrid després de fer-ho per primera vegada la temporada 1954-55 en en un partit contra el Plus Ultra, en aquell moment filial de l'equip blanc, durant una lligueta d'ascens a Segona

L´equip del Girona contra el Plus Ultra

Les emocions i sensacions de què gaudeix l'afició del Girona en la temporada del debut a Primera emoció són màximes. Veure un equip que fins fa ben pocs anys competia a Tercera Divisió enfrontar-se a Barça, Reial Madrid o Atlètic de Madrid és un autèntic privilegi per a uns soferts seguidors que n'han vist de tots colors les darreres temporades. El premi va arribar el juny passat i ara afició i, també, jugadors i tècnics l'estan gaudint d'allò més. Més encara veient el bon rendiment de l'equip que l'ha dut a arribar a les deu últimes jornades amb totes les opcions de classificar-se per a l'Europa League. Una fita del tot inesperada a principi de curs, quan on l'únic i gran objectiu era mantenir la categoria. El somni de veure Messi, Luis Suárez, Iniesta, Griezmann, Cristiano Ronaldo, Aduriz o Bakambu, entre molts d'altres, competint a Montilivi contra el Girona s'ha fet realitat amb prou bon resultat. A més a més, el Girona ha tingut l'oportunitat de trepitjar estadis d'allò més moderns per primer cop, com el Wanda Metropolitano o Cornellà-El Prat. També ha tornat a escenaris il·lustres com el Sánchez Pizjuán, on hi havia disputat un amistós, o el Camp Nou, al qual ja havia anat diversos cops per enfrontar-se al filial (Condal primer i Barça Atlètic després) però aquesta vegada per fer-ho contra el primer equip blaugrana i patir de primera mà la qualitat del millor jugador del món (6-1). Diumenge serà el torn d'un altre estadi de cinc estrelles com el Santiago Bernabéu. Un escenari imponent en el qual el Girona intentarà no caure en la famós miedo escénico ni deixar-se influir per tenir al davant un reguitzell de cracs mundials als quals, de fet, ja va superar a Montilivi (2-1).

El duel d'aquest cap de setmana serà el primer a domicili contra el Reial Madrid però no pas la primera vegada que el Girona trepitgi el Santiago Bernabéu. El conjunt gironí ja va jugar-hi un partit contra el Plus Ultra, antic filial blanc, en la temporada 1954-55 durant la fase d'ascens a Segona Divisió. Feia relativament poc (1947) que el president blanc del moment, Santiago Bernabéu, havia decidit remodelar el Viejo Chamartín i fer-ne un de nou amb capacitat per a més de 100.000 espectadors. El juny del 1954 acabaria la darrera reforma de l'estadi i al cap d'uns mesos (març del 1955), el Girona s'hi estrenaria. Ho faria ja amb el nom de Santiago Bernabéu després que al gener del 1955, tres mesos abans que el Girona hi jugués contra el Plus Ultra, l'assemblea general de socis compromissaris acordés posar el nom del president a l'estadi.

Sota la batuta d'Enrique Bescós a la banqueta i amb noms il·lustres de la història del club com Curbet, Ribera, Pinto, Espelt o Pujolràs, el Girona havia quedat campió de Tercera amb molta superioritat i es jugaria l'ascens a la categoria de plata en una lligueta amb Rayo Vallecano, Binèfar, Tudelano, Elgoibar, Arenas de Saragossa, Manresa i Plus Ultra. Els gironins va pagar un fluix inici de lligueta, on va caure en els desplaçaments a Elgoibar

(3-1), Saragossa (2-1), Vallecas (5-3) i Tudela (3-2). De res serviria mostrar-se intractables a Vistalegre, on van guanyar tots els partits, perquè la derrota al Bernabéu (2-1) donaria un desavantatge impossible de capgirar per als gironins. Tot i això, en la darrera jornada de la lligueta, el Girona hi va arribar amb opcions. Necessitava guanyar a Manresa (5-2) i que el Plus Ultra no superés el Binèfar (1-0). Cap de les premisses es va complir i el Girona va haver d'esperar-se una temporada per celebrar, llavors sí, l'ascens a Segona Divisió (1955-56).

El partit del Girona al Santiago Bernabéu va ser tota una aventura per a una expedició gironina poc avesada a desplaçaments tan llargs. De fet, va ser l'únic de tota la temporada que es va fer amb avió. Divendres a la tarda l'equip va sortir de Barcelona en avió cap a Barajas en un trajecte més llarg del compte i que més d'un jugador no ho va veure gaire clar. El vol arribaria a Madrid amb normalitat, però sense Mis. El porter titular del Girona estava realitzant el servei militar a Palma i necessitava un permís signat per les autoritats militars per deixar l'illa i jugar el partit. El permís va arribar dissabte al matí però el club no va trobar la manera de desplaçar Mis, que ja era a Girona, cap a terres madrilenyes a temps perquè jugués el partit a la tarda. El porter titular, doncs, va ser Buscató.

A la ciutat s'hi respirava ambient de futbol. Vistalegre presentava gairebé sempre grans entrades i s'havia omplert en tots els duels de promoció. Aquell partit contra el Plus Ultra es veia com una final anticipada per veure qui acabaria ascendint. Tot plegat va fer que es generés molta expectació a l'hora del partit i la gent s'apilonés als bars de la Rambla per veure a les pissarres com evolucionava el marcador. El matx va començar d'allò més bé per a un Girona que es va avançar gràcies a un gol d'Espelt (m.10) i que va oferir bons moments de futbol durant la primera part. A la represa però, la benzina es va acabar i el joves del Plus Ultra van capgirar el marcador amb gols de Corbalán (m.70) i José Luis (m.80) que van encarrilar l'ascens per als madrilenys i van deixar el Girona amb molt poques opcions de pujar a Segona. L'onze titular aquell dia al Bernabéu va ser el format per Buscató, Garriga, Curbet, Pepe Pinto, Lacasa, Pujolràs, Ramon Espelt, Viñas, Ribera, Muñoz i Font.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/03/13/lamarg-record-primera-visita-al/900971.html?utm_source=rss